

Discurs President del Rotary pel Premi Joves per Terrassa 2012

Bona nit a tots i gràcies per acompanyar-nos.

Avui atorgarem els Premis Joves per Terrassa i Joves per l'Esport i pel Rotary Club de Terrassa aquest acte té una significació molt especial ja que és un projecte que aquest any arriba a la seva 16ena edició i això, per un club que aquest any celebra el seu 20è aniversari, vol dir que **és el projecte amb més tradició** dins del club.

Però l'autèntic valor del Premi Joves per Terrassa no està en el seu import, ni en el nombre d'edicions que porta, ni en la repercussió mediàtica que pot tenir, el seu autèntic valor està, en que és un premi **pensat per ajudar a promoure les iniciatives solidàries del jovent** i, en aquest sentit, Rotary de Terrassa sempre ha volgut **dedicar-li al jovent la importància que realment té**. I aquest any ho hem demostrat abastament, quan només fa uns dies inauguràvem el **primer Club Interact d'Espanya**, per nens i nenes de 14 a 18 anys.

Quan preparava aquest parlament vaig recordar la història d'un nen de 6 anys, en **Ryan, del Canadà**, que si m'ho permeteu voldria compartir amb vosaltres:

L'any 1997 Ryan Hreljac tenia només 6 anys i un dia a l'escola, la seva professora els va parlar de la gent que viu a l'Àfrica i que tenen grans dificultats en obtenir aigua potable, degut a l'escassetat de pous i que per això molts nens com ells emmalaltien i morien. Ryan va quedar molt parat de que algú pugues morir per una cosa tant senzilla d'obtenir per ell, com era l'aigua i li va preguntar a la professora que quan costaria fer un pou i ella, no donant-li massa importància, li va contestar que uns 70 dòlars.

Ryan, quan va arribar a casa, li va demanar a la mare 70 dòlars per poder fer un pou a l'Àfrica i ella li va contestar que si els volia se'ls tindria que guanyar ajudant en les tasques de la casa. Així ho va fer i quan va aconseguir reunir el 70 dòlars va anar, amb els seus pares, a una entitat anomenada WaterCan, una ONG Canadenca que es dedica a fer pous en països pobres. Però quan els va donar i va dir el perquè els donava li van contestar que en veritat fer un pou no costava 70 dòlars sinó 2.000.

En Ryan al sentir-ho no es va donar per vençut i quan va tornar a casa va començar a demanar als seus familiars, als seus companys d'escola i als seus veïns que l'ajudessin per tal de reunir entre tots els 2.000 dòlars necessaris per fer el pou, **i no va parar fins que els va aconseguir**.

Finalment va poder donar els diners a la ONG i al gener de 1999, quan en Ryan tenia només 9 anys, es va perforar el seu pou al costat d'una escola de primària en una zona del nord d'Uganda. Avui Ryan ja té 21 anys i ha muntat una ONG que porta construïts **centenars de pous** en diverses regions de l'Àfrica.

Però, al Ryan un dia li van fer una entrevista on li van preguntar:
Què has après de la gent d'Àfrica?

He après que **tots som iguals**. He après que els nens necessiten aigua neta i sanitat, necessiten suficients aliments per menjar, necessiten poder anar a l'escola i necessiten poder jugar i riure. D'aquesta manera **ells també podran ajudar a la resta del món**.

El món és com un trencaclosques immens i tots nosaltres hem de donar-nos compte de en quin lloc encaixem. Jo em vaig donar compte de que la meua peça encaixava amb aconseguir aigua per qui no en tenia. Tots hem de saber **a quin lloc encaixa la nostra peça**.

I després li van preguntar: Si poguessis dir alguna cosa a la gent del teu país, què els diries?

Els demanaria que reflexionessin sobre tot el que tenen. Els demanaria que pensessin **sobre el que desitgen i el que realment necessiten**, i llavors els demanaria que compartissin només un **boci de tot el que els és superflu**.

I especialment al jovent, els demanaria que **creguin en els seus somnis**, ja que **si ho fan podran assolir qualsevol fita**. A vegades la gent jove pot pensar que no té res per compartir, perquè pensen en el valor monetari i estan **molt equivocats**. Els mateixos nens de l'escola d'Uganda on vaig construir el primer pou, van decidir que **ells també volien compartir quelcom**. I, com que no tenien res, van decidir que dedicarien una part del seu temps lliure en ajudar a la gent gran o als malalts de la seva comunitat.

Aquesta lliçó d'en Ryan crec que hauria de ser una lliçó per tots nosaltres. **Tots podem fer més del que fem** i precisament **ara**, la societat que ens envolta ho necessita **més que mai**. No li girem l'esquena argumentant que estem en una crisi. És ben cert que en aquesta crisi tots som una mica més pobres, però penseu que els que **ja eren pobres abans ara encara ho són més**.

En nom del Rotary i del nostre espònsor, el **Corte Inglés**, com sempre excel·lentment representat per en **David Rodríguez**, que **vull destacar que és al nostre costat, des de fa molt anys, recolzant-nos sempre en aquest premi**, desitgem que els projectes que avui han estat premiats en el Premi Joves per Terrassa i en el nou Premi Joves per l'esport **serveixin per assolir els objectius que s'han marcat i que per demostrar al jovent de la nostra ciutat que sempre val la pena lluitar per els projectes que un creu**.

Avui, precisament un dels projectes guanyadors d'aquest any, el del **Grup de Joves de La Fàbrica de Can Tusell**, ha estat un projecte d'un grup de joves que ja s'havien presentat anteriorment i que, tot i no haver guanyat, han seguit creient en el seu projecte, l'ha re-formulat i l'han tornat a presentar i avui finalment l'han guanyat. Per això crec que els hem de felicitar, tant per la seva perseverança com per creure i lluitar per allò que avui els ha estat recompensat.

L'altre projecte guanyador, el de **"viu l'esport"** del barri de Montserrat és un clar exemple de que l'esport també serveix per integrar els joves i infants nouvinguts mitjançant la pràctica esportiva i aquest, és un aspecte que ens ha de portar de nou a la reflexió, ja que, **qui és avui l'immigrant? o qui ho serà demà?** Degut a la situació actual, ja hi ha moltes persones joves del nostre país que han hagut d'emigrar a altres països per cercar noves oportunitats laborals i, potser han hagut o hauran de sofrir un procés d'integració similar al de molts conciutadans del nostre barri de Montserrat.

Felicitats doncs als guanyadors, tant als joves com a les institucions que els acullen. Penseu que **tot això que feu ara pels demés ho recordareu tota la vida i us farà ser molt millors persones**. Gràcies per **l'exemple que ens doneu**.

Deixeu-me ara finalitzar el meu parlament donant-vos a tots els presents les gràcies per creure en el Rotary i per creure que el que fem aporta valor a la societat.

No vull personalitzar l'agraïment amb ningú i per això no faré allò tant típic d'anomenar les autoritats i les institucions que ens acompanyen, ja que el meu últim desig és que, **avui tots ens sentíssim iguals en la solidaritat, per sobre de càrrecs i representacions**.

Gràcies doncs a tots en nom del Rotary i us desitgem **molt bona nit**.

Terrassa a 12 de juny de 2012 – Santi Rius i Casas – President Rotary Terrassa 2011-12